

OD. No. 499

VVV

Tadpole

Naam

Zie ook:

ARCHIEF Bcd/10

[illegible]

DOSSIER No.: 08 499

NAAM: Italië

MINUTENBLAD

DOSSIER No.

OD 499

NAAM: ITALIE.

INHOUDSOPGAVE

DOSSIER Nr. : OD 499 NAAM : IYA LIE.

[illegible]

Aan: H.B.

Van: B.IX.

Betreft: De Associazione Nazionale Perseguitati Italiani (ANPI).

OP KAART
ACD/413
DAI: 24/1/51
P.R.: 95

Uit communistische bron (Fiapp) wordt het volgende gemeld:

Op de zitting van het nationale comité van de ANPI, die November jl. in Turijn werd gehouden, werd verklaard, dat de strijd tegen de politiek van herbewapening, tegen de militairisering van Duitsland, tegen de uitzending van Italiaanse troepen naar het buitenland en tegen de toelating van buitenlandse troepen, tot de hoofdpogave van de ANPI behoren.

Sedertdien heeft deze grote organisatie van de Italiaanse partizanen alle krachten ingezet om deze opgave te verwirkelijken.

In iedere provincie heeft de ANPI vergaderingen gehouden en daarbij zorg gedragen, dat de toeloop tot deze vergaderingen zo groot mogelijk werd. Daartoe heeft zij o.a. de verschillende organisaties van krijgsgevangenen, oorlogsinvaliden en oorlogsgewonden uitgenodigd om aan deze vergaderingen deel te nemen.

Op deze wijze werden o.a. te Florence, Bologna en Pavia vergaderingen gehouden, waaraan broederlijk werd deelgenomen door voormalige verzetsstrijders, krijgsgevangenen, oorlogsinvaliden en familie van vermisten en doodgemelden.

Op 4 Maart 1951 vond een grote vergadering te Marzabotta plaats, waaraan duizenden burgers uit de omgeving deelnamen. In Marzabotta hebben de nazi's tijdens de bezetting 1830 inwoners laten neerschieten.

Het steeds toenemen van de activiteit van de ANPI heeft meer en meer de sterke aanvallen van de regering ten gevolge. Vooral de propagandadiensten beginnen thans een stortvloed van leugens over de heldhaftige Italiaanse partizanen uit te storten.

Zo komt het, dat sedert Magnani uit de ANPI is gestoten in verband met het feit, dat hij een verrader bleek aan de idealen van de verzetsbeweging, de propaganda doende is om de openbare mening ervan te overtuigen, dat bepaalde lokale organisaties bezig zijn om uit elkaar te vallen terwijl de waarheid er geheel anders uitziet.

De campagne, die wordt gevoerd om de ANPI een bredere basis te geven, stelt zich ten doel om einde April het ledental op 350.000 te brengen en heeft reeds grote successen behaald.

In honderden secties is het aantal leden met 100, 120, 150 en zelfs met 200% vooruit gegaan.

's-Gravenhage, 11 Juni 1951.

39.

Ajendres.
Kibom

B.IX

15.6.51

M.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

BERICHT OP SCHRIJVEN VAN

NR. 2818 AFD. Kabinet.

BETREFFENDE

's-Gravenhage, 16 Januari 1951.

Bijlage: 1.

MEN GELIEVE BIJ HET ANTWOORD NAUWKEURIG
HET ONDERWERF, DE DAGTEKENING EN HET
NUMMER VAN DIT SCHRIJVEN TE VERMELDEN

22 JAN. 1951

ACD/

In vouwe dezès moge ik U ter kennisneming doen
toekomen een van mijn ambtgenoot van Buitenlandse
Zaken ontvangen rapport over het "Eenheidsstreven
der socialisten in Italië".

DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN,

Voor de Minister,
DE SECRETARIS-GENERAAL,

Ure.

AAN:

de Heer Hoofd van de B.V.D.,
Javastraat 68,
's-Gravenhage.

*Heer Felderhof
van Bureau
van de Raad*

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Directie DEUR

No. 120497

VERTROUWELIJK

BINNENL. ZAKEN

KABINET
INGEKOMEN
10 JAN 1951

No. 2818

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft de eer aan
Zijne Excellentie de Minister van Buitenlandse
Zaken bijlage dezes ter kennisneming
aan te bieden.

's-Gravenhage, 9 Januari 1951

Konink

Op 15/1 1951
ging

Datum 14/12	Agenda
Foto 14/134	Locos. deff.

VERTROUWELIJK

Rome, 23 December 1950

No. 7373/1432

POLITIEK.

2285r
1950
Eenhedenstrevan der socialistische
gemeentelijke kieswetten.

S

27621-48

Zoals uit het onderstaande zal blijken hebben de pogingen, om in Italië te geraken tot samensmelting of samengaan van de (democratische) socialistische partijen in de laatste tijd allerlei wisselvalligheden beleefd, die het moeilijk maakten de ontwikkeling te volgen.

Uwer Excellentie's brief van 13 naar Directie Europa/Bureau West Europa N°124987/1449 geeft mij aanleiding aan dit onderwerp een beschouwing te wijden, hetgeen te meer van pas is, aangezien juist dezer dagen een feit heeft plaats gehad, dat in deze van grote invloed is geweest, te weten de aanneming van het door de regering ingediende wetsontwerp voor de gemeentelijke verkiezingen.

Zoals Uwer Excellentie bekend is zijn reeds sinds geruime tijd pogingen gaande om de verschillende, thans tot twee gereduceerde hoofdgroepen van niet-communistische socialistische partijen, nl. die van Saragat (de P.S.L.I.) en van Silone (de P.S.U.) tot één Italiaans-socialistische partij te verenigen. Men kan zeggen, dat principieel thans weinig beide groepen scheidt. Zulkas was nog wel het geval, toen de eventuele toetreding van Italië tot het Atlantisch Pact een punt van overweging was. De groep van Silone achtte het destijds niet opportuun, dat Italië zich bepaalde zou binden en had over deze aangelegenheid een uitvoerige gedachtewisseling met de verschillende partijen gewenst. De gedachten van die groep gingen destijds uit naar een neutraliteitsformule, zij het ook een neutraliteit, gegarandeerd door Amerika, wellicht ook door de Sovjet-Unie. De groep van Silone had dan ook bepaald bezwaar gehad tegen de wijze waarop in de Ministerraad (waarin de Saragat-socialisten waren vertegenwoordigd) destijds zonder meer de principiele beslissing werd genomen, dat Italië, indien daartoe uitgenodigd, zou toetreden tot het Atlantisch Pact.

Intussen is veel water door de Tiber gestroomd en de buitenlandse politiek maakt geen punt van verschil meer uit tussen de P.S.L.I. en de P.S.U.

Zijner Excellentie
de Heer Minister van Buitenlandse Zaken

's-Gravenhage

De van.....

No. 7373/1432

-2-

23.12.50

Een van de belangrijke punten voor een eventuele fusie was de kwestie van de deelneming aan de regering. Saragat zat in de regering en zag vooral de voordelen in van die positie, waarin de socialistische stem zich kan doen horen in de raadzaal van de regering; hij bezag de deelneming voornamelijk uit de parlementaire gezichtshoek. Silone daarentegen zag het probleem anders: indien men hoopte een socialistische partij in Italië te vormen, die waarlijk aantrekkingskracht zou hebben voor de arbeiders en zodoende een tegenwicht zou kunnen vormen tegen de communistische macht, die het merendeel der arbeiders nog in zijn greep heeft - dan moest zodanige socialistische partij vrijstaan van de regering.

In de loop van de zomer was Silone erin geslaagd, om Saragat in beginsel te winnen voor deze gedachte.

Ik breng in herinnering, dat de P.S.U. erin was geslaagd de Heer Romita met een aantal volgelingen aan zijn zijde te brengen en de Nenni socialistenvaarwel te zeggen. Ook in de industriesteden in het Noorden boekte de P.S.U. winsten, terwijl de partij van Saragat - die immer in de arbeiderskringen weinig wortel had geschoten en een meer intellectuele aanhang heeft - stabiel bleef. Saragat was ermede accoord gegaan om op het juiste moment, terwille van de eenheid der socialistenvaarwel te zeggen. Het was wel verstaan, dat dit zou geschieden in overleg met de Christendemocraten en op een wijze, die de regering van de Gasperi niet in ongelegenheid zou brengen.

Op dat ogenblik echter deed zich een nieuw feit voor, dat ik in een ander verband behandelde: ruchtbaar werd zekere critiek van de zijde van de E.C.A. organisatie in Italië op de regering. De Amerikanen, zoals Uwe Excellentie zich zal herinneren, wensten een meer actieve investeringspolitiek, een politiek van full employment, waar tegenover Pella op de voorgrond stelde het belang van de vastheid van de lire en het gevaar van inflatie. Saragat moet een ogenblik gedacht hebben, dat Pella zou vallen en dat de Regering zou overgaan naar een politiek van full employment, d.w.z. een politiek meer in de geest van de socialistenvaarwel. Was dat nu het moment om de regering te verlaten terwille van de eenheid van het socialisme? Was het niet veeleer het moment om te blijven en als socialist een meer actief deel te nemen in de vorming van het beleid?

Zo meende...

Zo meende Saragat althans en beduidde, dat hij niet van zins was uit de Regering te treden. Doch Pella viel niet en integendeel, hij wist zijn beleid bij de Amerikanen te verdedigen en aannemelijk te maken. Resultaat: nieuwe toenadering tussen Saragat en Silone en men werd het eens, dat aan een socialistisch congres de vraag zou worden voorgelegd van al of niet deelneming aan de regering, een congres, dat omstreeks de jaarwisseling zou plaats hebben.

Doch nu deed zich een tweede feit voor, dat de unificatie dwarsboomde en dat was het besluit van de Christendemocraten om verandering te brengen in het systeem van de administratieve (d.w.z. gemeentelijke en provinciale) Kieswetten. Ik vermeldde deze aangelegenheid zeer terloops - doch in minder juiste termen - aan het slot van mijn rapport van 11 dezer N° 7106/1377.

Tot goed begrip van zaken diene het volgende: de gemeentelijke verkiezingen hadden tot dusver plaats op z.g. proportionele basis. Op deze basis waren in vele fabriekssteden in Noord-en Midden Italië communistische gemeenteraden ontstaan, een situatie waarin de Christendemocraten verandering wilden brengen.

Bij de unificatiepogingen van de socialisten was men in zijn berekeningen natuurlijk uitgegaan van het bestaande proportionele systeem en had zich dus voorgesteld tezamen belangrijker proporties te krijgen bij de administratieve verkiezingen, zulks te meer, daar men overtuigd was, dat de communisten in vele plaatsen stemmen zouden verliezen, die ten goede zouden komen aan de socialisten. Bij de socialisten was zelfs de gedachte opgekomen, of het mogelijk zou zijn te combineren ook met de P.R.I. en (een deel van) de liberalen.

De Christendemocraten, gelijk boven gezegd, wensden het kiessysteem te veranderen, ten eerste ten detrimente van de communisten en ten tweede ten eigen voordeel. De Regering stelde een wetsontwerp op dat voorzag - een nieuwigheid in Italië - in de mogelijkheid van gecombineerde kieslijsten. Verder zou het oude systeem slechts gehandhaafd blijven in de steden onder de 10.000 inwoners. In de grote steden, tenslotte uitgebreid tot alle steden boven de.....

boven de 10.000 inwoners zou een zogenaamd gemengd systeem van een proportionele meerderheid worden ingevoerd, waarbij de meerderheid $\frac{2}{3}$ van de zetels kreeg, verdeeld onder de betrokken partijen.

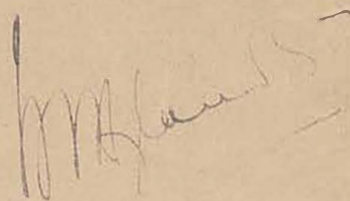
Wilde dit systeem voor de regeringspartijen zijn volle aantrekkelijkheid hebben, dan moesten die kleine regeringspartijen zich verbinden, om, waar nodig, mee te doen aan de gecombineerde lijsten, om zodoende de meerderheid te verzekeren en de communisten er uit te werken. Saragat heeft zich hier ook toe verplicht en daarmede is dus van de baan de uittreding van zijn partij uit de regering en de combinatie met de P.S.U.

Met andere woorden de eenheid der socialisten is verder verwijderd dan ooit, en daarmede de kans op de vorming van een belangrijke socialistische partij. In die omstandigheden heeft de heer Silone ontslag genomen als secretaris-generaal van de P.S.U. Maar ik vernam heeft de Heer Spaak, tijdens de vergadering van de Raad van Europa, zijn bemiddeling nog aangeboden om de eenheid te kunnen redden, waarvoor onze landgenoot Jhr. van der Goes van Naters zich eerder ook heeft ingespannen.

De gemeentelijke verkiezingen zijn bepaald voor April. Ik vernam dat de M.S.I. (de neofascisten) de liberalen (waarvan een deel als uiterst rechts is aan te merken) trachten te winnen voor gecombineerde lijsten.

Voor eind Januari is voorzien het congres van de P.S.U., doch dit heeft in de gegeven omstandigheden veel van zijn betekenis verloren.

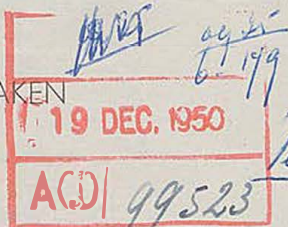
de Gezant,

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Directie ..Algemene Zaken/VZ.

No. ...121483.

6.1.1949
ag. 25

Vertrouwelijk.

4.1
ag. 25 - 6.1.1949

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft de eer aan
de Binnenlandse Veiligheidsdienst, Javastr. 68
bijlage dezes ter kennisneming aan te bieden.

's-Gravenhage, 18 December 1950.

Lond., 4 December 1938.

721/134. Vertrouwelijk.

Politiek.

Antifascistische wetgeving.

De Regering heeft een nadering geleden in den Senaat in de omgelegenheden van de antifascistische wetgeving.

Nadat de tekst van het wetsontwerp Boelba in Minister-raad was aangenomen (21 November) werd bekend dat de Regering voornemens was het wetsontwerp in het parlement te brengen. Dit veld heeft de verdrinking van Boelba verschoot in de Senaat en urgente behandeling van dit ontwerp. De Regering verwachtte nietvrijfeld een meerderheid van de verdrinking. Het niet nog meer anlange lang bij een vertraging in een der theatra van de Senaat gezegd dat de communisten geïnteresseerd waren in de afwijking van de M.S.P. De Senaat heeft, Boelba had de verantwoordelijkheid bij het debat te zeggen niet als "erant de fascistien en de ma de anderen" en de geboude dat de communisten en socialistien zich schorren om de zijde der liberalen, die zich tegen het ontwerp uitgesproken. Van die zijde is er een men dat er een haast niet was met dit ontwerp, dat in deze ernstige tijd een verdrinking van de andere van brengen onder de liberalen. Daarbij hebben de liberalen geen bewondering van deze "uitzondering" wetgeving. Behalve liberalen, communisten en fascistien, stonden ook enkele andere socialistien, onafhankelijk en zelfs een enkele christen-democraat tegen het ontwerp van urgente behandeling.

Het wetsontwerp bestaat uit een zevental artikelen. Artikel 1 bedraagt met geveensstraf van 1-5 jaar de bevoordeling of organisatie van het berstel, onder welke van dan ook, van de afwijkingen fascistische partij. Strongere straf staat op het afwijkingen dit versen aan-gevoel van afwijking van militaire of paramilitaire organisatie of versen de beweging gebruik maakt van geweldige middelen. Wanneer bij een vande wordt vastgesteld dat er reconstructie heeft plaats gehad van de afwijkingen fascistische partij, dan wordt afwijking van de afwijkingen organisatie bevoelen en verbeurden van geveens.

Artikel 2 geeft een versen aan het spreken van reconstructie van de fascistische partij; dat is wanneer de organisatie of beweging afwijkingen creatieve belangen nastreeft of haar activiteit afwijkingen tot verbeurden van de afwijkingen of belangen afwijkingen van die partij, of manifestaties heeft van fascistische aard.

Artikel 3 stelt straffen afwijkingen van de vande artikelen - op de verbeurden van het fascistisme, afwijkingen niet de pers of een ander propagandamiddel.

Artikel 5 geeft aan in welke gevallen de prefect of de Minister van Binnenlandse Zaken de activiteit van verenigingen en bewegingen kan schorren. Artikel 7 bepaalt a.s. dat zelfs vijf het begin van een strafactie, de rechterlijke autoriteiten kunnen bepalen de inbeslagneming van afwijkingen enz.

Zijner Excellentie
den Heere
Minister van Buitenlandse Zaken
te Gravenhage.

De Senaat,

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

BERICHT OP SCHRIJVEN VAN

FOTO
No. 3494.

NR.2232 AFDKabinet

BETREFFENDE

's Gravenhage, 28 October 1950

div.bijl.

MEN GELIEVE BIJ HET ANTWOORD NAUWKEURIG
HET ONDERWERP, DE DAGTEKENING EN HET
NUMMER VAN DIT SCHRIJVEN TE VERMELDEN

OP KAART

ACD/ 4B

DAT: 30/3/50

PAR: 9/1

- 1 NOV. 1950

ACD/ 96022

Bijgaande afschriften moge ik U
ter kennisneming doen toekomen.

DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN,
Voor de Minister,
DE SECRETARIS-GENERAAL,

Ulsen.

6. 159
09.53 - 09.25

09.41
01.262 - 09.53

6. 159
09.232

Aan

het Hoofd van de
Binnenlandse Veiligheidsdienst.

5857/1140 Vertrouwelijk
Politiek

Rome, 11 October 1950.

Zijner Excellentie den Heere
Minister van Buitenlandse Zaken.

Ik heb de eer Uwer Excellentie te berichten, dat de storm over de Amerikaanse "anti-spy law" hier te lande eerst gisteren is opgestoken, hoewel de wet reeds op 28 September jl. van kracht is geworden.

Twee dagen geleden verklaarde het hoofd van de Amerikaanse Immigratiedienst te New York reeds ten aanzien van de Italiaanse reizigers aan boord van de "Italia" en de "Vulcania" niet anders te kunnen doen dan de wet toe te passen; gisteren zijn dan ook 100 Italiaanse passagiers op Ellis Island geïnterneerd.

Voor het eerst sedert de tweede wereldoorlog heeft de Italiaanse Regering via haar Ambassadeur te Washington een ernstig protest doen horen bij de Amerikaanse, daarbij o.a. opmerkend, dat het Amerikaanse optreden te New York een schending betekent van artikel 1 van het onlangs gesloten Italiaans-Amerikaanse vriendschapsverdrag (dit artikel houdt de meestbegunstigingsclausule t.a.v. de behandeling van elkanders staatsburgers in).

De Romeinse pers vermeldt het gebeurde op alle voorpagina's en is, uiteraard om zeer uiteenlopende redenen, eensgezind in haar verontwaardiging. Wat de lijn van de communistisch getinte bladen is, laat zich gemakkelijk raden; de gematigde en rechtse pers maakt in haar feitelijke verslagen melding van enkele merkwaardige consequenties, waartoe de nieuwe wet heeft geleid: een expert van het Italiaanse Ministerie van Landbouw, die op weg was naar Washington voor officiële besprekingen met de ECA werd te New York aangehouden, evenals een Italiaan, die reeds tien jaar in de Verenigde Staten had gewoond en terugkeerde van een bezoek aan zijn geboorteplaats.

In enkele hoofdartikelen wordt de verontwaardiging iets nader gemotiveerd, waarbij voornamelijk wordt betoogd, dat men het fascistische systeem van het vooroorlogse Italië niet over één kam mag scheren met het nazistische van het Derde Rijk. Terwijl de Duitsers uitgingen van de schepping van een nazi-élite, zo redeneert men, legde Mussolini het er op toe het gehele Italiaanse volk door dwang fascistisch te maken -van de schoolbanken af. Daarom zal men onder de burgers van 13 tot 41 jaar met een lantaarn moeten zoeken naar de enkeling, die van zijn leven geen lid is geweest van een fascistische organisatie. Een gematigd blad als Il Tempo verwacht dan ook van de jongste Amerikaanse maatregel ernstige politieke repercussies t.a.v. deze generatie, waartegen thans zo openlijk gediscrimineerd wordt.

De opmerking, dat vrijwel alle Italianen vroeger of later geliëerd zijn geweest met een fascistische organisatie is ongetwijfeld juist. Hr. Ms. Gezant behandelde verschillende kanten van dit probleem reeds in zijn politiek rapport dd. 26 Augustus jl., nr. 5009/965, waarnaar ik mij verwijzing moge veroorloven.

Het is derhalve belangwekkend om te zien hoe de Amerikaanse autoriteiten hun verhouding zullen regelen met vertegenwoordigers van de huidige Italiaanse Regering, die voor of zelfs gedurende de oorlog in meerdere of mindere mate aan de fascistische kant gestaan hebben.

De Tijdelijk Zaakgelastigde,

3

NEDERLANDSE MILITAIRE MISSIE
BIJ DE GEALLIEERDE BESTUURSRAAD IN DUITSLAND

Mission Militaire Néerlandaise
auprès du Conseil de Contrôle
Interallié en Allemagne

Голландская военная миссия при
Союзном контрольном совете
в Германии

Netherlands Military Mission
to the Allied Control Council
in Germany

B
Nr. 3860
Sectie 1

FOTO-Bt.Z.
No. 30902

Berlijn-Grünewald, 11 October 1950.
Hohenzollerndamm 46/47.

Onderwerp: West-Berlijn en de anti-communistische maatregelen der West-Duitse Regering.

Bijlage : -

In de hoop en verwachting eenmaal als twaalfde land in de West-Duitse Federatie te worden opgenomen, is het steeds het streven van de West-Berlijnse magistraat geweest zijn verordeningen zoveel mogelijk aan te passen aan de wetten en besluiten der Bondsrepubliek, zoals ook moge blijken uit de nieuwe constitutie welke op 1 October in werking trad.

Of de magistraat echter de West-Duitse Regering ook zal volgen in haar maatregelen om de overheidsdiensten van communistische en rechts-radicalen elementen te zuiveren, is nog allerm minst zeker, verklaarde mij Stadtrat Theuner, chef van de "Abteilung Personal und Verwaltung". Zulks houdt verband met de bijzondere politieke situatie in West-Berlijn, waar dit probleem, netwelk de West-Duitse Regering tot actie noopte, niet van praktische betekenis wordt geacht. Immers, toen eind 1948 zich in de Westelijke sectoren de "Magistrat für Gross-Berlin" constituëerde als tegenwicht tegen de onder dezelfde naam in de Oostsector zetelende instanties en daarmee de scheiding van Berlijn in Oost en West een feit werd, was uiteraard het overgrote deel van het overheidspersoneel, dat zich aan de zijde van de "West-Magistrat" schaarde, vrij van communistische invloeden; personen, die desondanks met communistische beginselen sympathiseerden, werden op onopvallende wijze geëlimineerd.

Niettemin zijn, in verband met de actie der West-Duitse Regering, de "Bezirksbürgermeister" verzocht na te gaan of, en in hoeverre, de onder hen ressorterende diensten geïnfiltreerd zijn met ondemocratische elementen. Alnoewel het resultaat van dit onderzoek nog niet bekend is, meende mijn zegsman reeds nu te kunnen voorspellen, dat hun aantal zo gering zal blijken, dat speciale maatregelen - welker praktische waarde hij overigens in twijfel trok - niet gewettigd zouden zijn.

Mocht eventueel ook in West-Berlijn zich de noodzaak voordoen om tot zuivering van het overheidsapparaat over te gaan, dan zou zulks waarschijnlijk op eenvoudiger wijze kunnen geschieden dan in West-Duitsland. Door het ontbreken van een "Beamtengesetz" werken alle in dienst van de magistraat zijnde personen als "Angestellte" op een arbeidscontract. Het verbreken der dienstbetrekking zou derhalve niet op al te grote moeilijkheden stuiten, vooral niet, waar men,

met Hoofd der Nederlandse
Missies in Duitsland
te B o n n

volgens Stadtrat Theuner, op de medewerking der betrokken vakbonden zou kunnen rekenen. Zoals echter reeds vermeld, zal de magistraat zoveel mogelijk een dergelijke actie vermijden en er de voorkeur aan geven om, zoals na de gebeurtenissen van 1948 is geschied, ongewenste elementen op andere wijze te verwijderen.

In dit verband zeide Stadtrat Theuner mij nog, de indruk te hebben dat men het in regeringskringen te Bonn er niet geheel over eens is of de door de Regering afgekondigde maatregelen wel in overeenstemming zijn met de grondwet c.q. met de voorlopige ambtenarenwet.

Niet alleen zou de zojuist afgetreden Minister van Binnenlandse Zaken Heinemann zich in een gesprek met Stadtrat Theuner in dien geest hebben uitgelaten, doch ook zou op een recente bijeenkomst van West-Duitse burgemeesters twijfel zijn gerezen omtrent de vraag of men bij de uitvoering van de besluiten der Bondsregering op de steun der "Arbeitsgerichte" zou kunnen rekenen.

De Tweede Handelssecretaris,

(Drs. W. van Nierop).

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

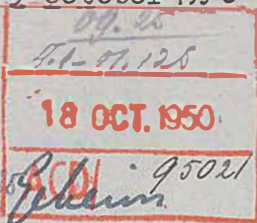
BERICHT OP SCHRIJVEN VAN

NR. 2118 AFD. Kabinet

BETREFFENDE 's Gravenhage, 13 October 1950
burgerlijke verdediging en
beveiliging van de staat in
Italie.

MEN GELIEVE BIJ HET ANTWOORD NAUWKEURIG
HET ONDERWERP, DE DAGTEKENING EN HET
NUMMER VAN DIT SCHRIJVEN TE VERMELDEN

1 bijl.

Hierbij doe ik U ter kennisneming af-
schrift toekomen van een rapport van
Harer Majesteit's Gezant te Rome, dd. 30
September 1950, nr. 5661/1995, betreffende
nevenvermeld onderwerp.

De plv. Chef afd. O.O. en V.,

S. Klunne
- plv.

Aan :

de Heer Hoofd van de B.V.D.

afschrift

Rome, 30 September 1950.

Zijner Excellentie den Heere
Minister van Buitenlandse Zaken,
te 's Gravenhage.

Ministers en Parlementsleden zijn van de vacantie teruggekeerd. In het middelpunt van de belangstelling staat de buitenlandse en vooral de binnenlandse veiligheid. Minister Conella, Secretaris-Generaal van de Christendemocratische partij, heeft onlangs in een open brief aan de Gasperi een voorstel gedaan voor de oprichting van een civiele milizie, zulks ter versterking in geval van nood van de normale politie en de carabinieri. Gelijk men kon verwachten gaf dat plan de linkerzijde aanleiding tot luid misbaar, dat was een plan tot terugkeer naar het fascisme. (In dit verband zij vermeld, dat onlangs van Christendemocratische partij-zijde ook een minder gelukkige opmerking is gemaakt door zich aan te dienen als de "leidsterpartij" van Italië, hetgeen vooral bij de andere regeringspartijen niet is geapprecieerd).

In de eerste vergaderingen van den Ministerraad is blijkbaar een dergelijk plan aan de orde geweest, maar al spoedig werd bekend gemaakt, dat dit alles op misverstand berustte. Het ging niet om oprichting van hulpcorpsen voor de veiligheid, maar doodgewoon om de zogenaamde civiele defensie in den Britsen zin, d.w.z. een organisatie, die bijvoorbeeld bij luchtaanvallen de bescherming van de burgerbevolking moet behartigen. De bescherming van de binnenlandse veiligheid zou blijven toevertrouwd aan de organen van de overheid.

Indien er werkelijk helemaal geen kwestie ware geweest van oprichting van hulpcorpsen dan hadden Saragat en de directie van de Republikeinse partij (een regeringspartij) niet resp. een artikel en een communiqué het licht doen zien, zich kantende tegen de vorming van milities.

Het is nog niet duidelijk wat uit dit alles naar voren zal komen, volgens de pers heeft de Ministerraad echter reeds besluiten genomen voor de indiening bij het Parlement van een aantal wetsontwerpen. In de eerste plaats een wetsontwerp voor oprichting van een Directie-Generaal voor Civiele Defensie, ressorterende onder de Minister van Binnenlandse Zaken. De taak van dit lichaam zou zijn bescherming van de burgerbevolking in geval van oorlog of calamiteiten. De bestaande en hulpbrandweer organisaties zouden daaronder komen en de diensten voor bescherming van de burgerbevolking en fabrieken tegen oorlogsgeweld (dus schuilplaatsen tegen bombardementen etc.etc.) Deze dienst zou vaste of losse ambtenaren kunnen tellen en ook vrijwilligers. Requisitie van goederen en diensten is voorzien in het wetsontwerp in gevallen van gevaar voor de veiligheid van den staat.

Een tweede wetsontwerp tegen militaire en economische sabotage zou worden voorbereid door de Minister van Justitie. Dit ontwerp zou vooruitlopen op zekere wijzigingen van het strafwetboek, waarmede een commissie reeds bezig is. Bij de voorbereiding worden een aantal andere ministers betrokken.

Andere goedgekeurde en in te dienen wetsontwerpen betreffen een up to date maken van de bepalingen over de controle op wapens.

Terwijl nieuwe wettelijke maatregelen tegen militaire sabotage een vrij eenvoudig onderwerp schijnt, is het duidelijk, dat een wetgeving op economische sabotage zeer diep kan ingrijpen. Allerlei vormen van stakingen, die het productieapparaat in den wijdsten zin in gevaar brengen, kunnen immers hieronder worden gebracht. Het schijnt, dat ook wordt overwogen de bezetting van fabrieken en land hieronder te brengen, ook een zeer delicaat punt.

Van de linkerzijde wordt een interpellatie verwacht bij de behandeling van de begroting van Binnenlandse Zaken tegen de "onproductieve" uitgaven (versterking van de politie etc.), een dankbaar thema, want men kan dit geld immers veel beter aanwenden ter verhoging van de levensstandaard van de arbeiders.

Op het gebied van buitenlandse politiek zal de kritiek zich voorts richten tegen de deelneming van Italië aan het Atlantisch leger, een deelneming, die tevoren in het Parlement besproken had dienen te worden. Voorts zou Nenni interpellieren om de motieven te leren kennen, die Sforza er toe hebben gebracht zich de advocaat te maken van de herbewapening van Duitsland.

In mijn recente berichtgeving maakte ik melding van de waarschijnlijkheid, dat September een onrustige maand zou worden door het conflict tussen ondernemers en arbeidersbonden over voornamelijk twee onderwerpen: salarisschalen en ontslagen. Onder leiding van de Minister van Arbeid hebben deze tweede helft van September voortdurend besprekingen plaats gehad en de verwachte grote staking is dusver uitgebleven. De leider van de Confindustrie, dien ik onlangs sprak, toonde zich optimist over het bereiken van een oplossing.

DE GEZANT.